

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbančovej v právnej veci žalobcu: **M. M.**, nar. X., bytom J., zastúpeného **JUDr. Z. H.**, *advokátom, so sídlom N.*, proti žalovanému: **Krajskému lesnému úradu v Banskej Bystrici**, Nám. Ľudovíta Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti: **Slovenského pozemkového fondu Bratislava**, so sídlom Búdková 36, Bratislava – Staré Mesto a vedľajších účastníkov na strane žalovaného: **1/ P., s. r. o., H.**, **2/ B., s. r. o., H.**, obaja zastúpení **JUDr. P. H.**, *advokátom so sídlom N.*, **o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2009/00427 z 13. novembra 2009**, o odvolaní vedľajších účastníkov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. apríla 2010, č. k. 23S 4/2010-96, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. apríla 2010, č. k. 23S 4/2010-96 **potvrďuje.**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj rozhodnutie Obvodného lesného úradu v R. z 15. júna 2009 č. 252/2008-13 a vec vrátil správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že v správnom konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu spisov, ako aj z vyjadrení účastníkov konania krajský súd ako nespornú skutočnosť zistil, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území H. a N., ktoré sa majú stať súčasťou poľovného revíru DG, o ktorého schválení správne orgány rozhodli. Rovnako tak krajský súd zistil, že z listov vlastníctva predložených v konaní bola známa aj adresa žalobcu, ktorý mal byť prizvaný do správneho konania ako jeho účastník a správny orgán s ním mal konať bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku má postavenie minoritného spoluvlastníka nehnuteľností.

Poukazujúc na ustanovenia § 3 ods. 1 a § 4 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj „správny poriadok“), ako aj čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, krajský súd konštatoval, že tým, že sa žalobcovi neumožnilo pred správnym orgánom konať ako účastníkovi konania, odňalo sa mu právo na ochranu pred správnym orgánom garantované citovanými právnymi normami a nekonanie so žalobcom ako účastníkom konania mohlo mať v konečnom dôsledku vplyv na zákonnosť rozhodnutí žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa.

Úspešnému žalobcovi krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP priznal náhradu trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 eur a náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v sume 618,91 eura.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie vedľajší účastníci na strane žalovaného 1/ a 2/ a žiadali, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil a žalobu zamietol.

Podľa právneho názoru odvolateľov je napadnuté rozhodnutie nesprávne, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 1 písm. f) OSP). Odvolatelia nepochybnili tvrdenie žalobcu o tom, že tento mal byť účastníkom

správneho konania, v ktorom bol navrhovaný poľovný revír DGschválený. Táto skutočnosť však podľa názoru odvolateľov sama osebe nie je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného. Odvolatelia v tejto súvislosti poukázali na to, že spoluvlastnícky podiel na žalobcu na pozemkoch zahrnutých do Poľovného revíru DG č. 06/RA/2009 (o celkovej výmere 57.025.035 m²) je v k. ú. N. 10.796 m² a v k. ú. H. 44.858 m² (spolu 55.654 m²), t. j. 0,0976% .

O uznaní Poľovného revíru DGsa koná už od 23. júna.2003, t. j. už takmer sedem rokov a vo veci doposiaľ nie je definitívne rozhodnuté. Konanie žalobcu označili odvolatelia za účelové a vedené snahou dosiahnuť zrušenie uznania poľovného revíru DGako odvetu za to, že poľovné združenie, v ktorom je žalobca členom nezískalo možnosť vykonávať právo poľovníctva v poľovnom revíri MV.

Poukázali na to, že žalobca nepochybne mal vedomosť o tom, že Obvodný lesný úrad v R. koná o uznaní poľovného revíru DG, a to minimálne preto, že je členom štatutárneho orgánu pozemkového spoločenstva, ktoré bolo účastníkom tohto správneho konania. Toto pozemkové spoločenstvo sa v konaní i opakovane vyjadrovalo a boli mu doručované i rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov. Žalobca nikdy neprejavil záujem o to, aby sa s ním ako s účastníkom správneho konania konalo, neoznámil správnym orgánom, že je podielovým vlastníkom poľovných pozemkov v navrhovanom poľovnom revíre DG a ani nevyjadril svoj prípadný nesúhlas s tým, aby bol takýto poľovný revír vytvorený.

Podľa názoru odvolateľov žalovaný ani prvostupňový správny orgán neporušili hmotné práva žalobcu vyplývajúce z predpisov hmotného práva (Občianskeho zákonníka a zákona o poľovníctve /zákon č. 23/1962 Zb./). Naopak, pochybil krajský súd, ktorý sa dôsledne neriadil ustanovením § 250b ods. 2 OSP, v zmysle ktorého ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Krajský súd vo veci v rozpore s citovaným zákonným ustanovením nariadil pojednávanie a vo veci rozhodol bez toho, aby žalovanému uložil povinnosť doručiť žalobcovi napadnuté správne rozhodnutie.

Odvolatelia si tiež uplatnili náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na svoje stanovisko k žalobe, doručené súdu 10. februára 2010 s tým, že nepovažuje za potrebné sa opakovane vyjadrovať k dôvodom uvedeným v odvolaní.

Žalobca navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a rozhodnúť o trovách konania. Argument, že pozemky v jeho vlastníctve svojou výmerou nestačia na vytvorenie samostatného poľovného revíru označil za irelevantný, keďže účastníctvo v správnom konaní vo veci vytvorenia poľovného revíru nie je viazané na veľkosť predmetu vlastníctva vlastníka. Účastníkom správneho konania vo veci vytvorenia (uznania) poľovného revíru je každý vlastník a spoluvlastník, ktorého pozemok má byť do zamýšľaného poľovného revíru zahrnutý. Prípadná značná pluralita účastníkov správneho konania nezavahuje správny orgán zodpovednosti za zákonný priebeh správneho konania, v tomto prípade povinnosti riadne a dôkladne zisťovať okruh účastníkov konania. Poukázal na to, že účastníctvo v správnom konaní vo veci vytvorenia poľovného revíru je založené § 14 správneho poriadku, § 2 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve a má za následok, že každý vlastník pozemku v zamýšľanom poľovnom revíri sa stáva ex lege účastníkom takéhoto správneho konania. Správny orgán nie je oprávnený z vlastného rozhodnutia a podľa vlastnej úvahy voliť, s ktorým účastníkom bude konať a s ktorým nie.

Podľa názoru žalobcu v predmetnej veci boli porušené hmotnoprávne (subjektívne) práva žalobcu, a to konkrétne jeho vlastnícke právo v podobe vyplývajúcej zo zákona o poľovníctve.

Na záver svojho vyjadrenia žalobca zdôraznil, že nedodržanie základných zásad správneho konania uvedených v § 3 a § 4 správneho poriadku je takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia. V správnom súdnictve súdy prihliadajú len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Ak teda správny orgán nekonal so žalobcom ako s účastníkom konania alebo ak účastník správneho konania nebol vypočutý ku skutočnostiam tvoriacim predmet správneho konania a správny orgán

ani inými dôkazmi nezistil skutočný stav veci, je to dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a na vrátenie veci na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolanie vedľajších účastníkov 1/ a 2/ nie je dôvodné.

Okruh účastníkov konania o schválení poľovného revíra vyplýva zo všeobecného predpisu o správnom konaní, ktorým je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v spojení s osobitným predpisom upravujúcim toto osobitné správne konanie, t. j. zákonom č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o poľovníctve“ alebo „zákon č. 23/1962 Zb.“), ktorý bol s účinnosťou od 1. septembra 2009 nahradený zákonom č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve v znení neskorších predpisov, pričom podľa § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z.z. správne konanie začaté pred 1. septembrom 2009 sa dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu.

Účastníkom konania podľa § 14 správneho poriadku je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté, ďalej aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak, ako aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

V zmysle § 2 zákona o poľovníctve je právo poľovníctva súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zber si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri, pričom právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie.

Pokiaľ nejde o navrhovateľa v správnom konaní alebo správne konanie začalo z úradnej povinnosti, je správny úrad povinný vždy riadne zistiť okruh účastníkov konania a je povinný v konaní postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy

príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy a tiež im poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu (§ 3 ods. 2 správneho poriadku). Túto povinnosť správne orgány majú bez ohľadu na to, či sa subjekt ako účastník konania prihlásil dobrovoľne, alebo bol zistený počas konania (napr. z listu vlastníctva).

Existencia súkromnoprávnych dohôd, či už ústnych, alebo písomných, nemá vplyv na určenie okruhu účastníkov správneho konania, pokiaľ zákon neustanovuje inak.

Žalobca tvrdil, že mal byť prizvaný ako účastník do konania o súhlase so zriadením poľovného revíru DG, pretože je jedným so spoluvlastníkov pozemkov, ktoré majú tvoriť tento poľovný revír, pričom jeho identita ako aj adresa pre doručovanie písomností bola zistiteľná z príslušných údajov katastra nehnuteľností. Z vyjadrení účastníkov konania 1/ a 2/ dokonca vyplýva, že o tejto skutočnosti vedeli a napriek tomu ju ako jedni z účastníkov predmetného správneho konania neoznámili konajúcemu správnenému orgánu.

To, že spoluvlastnícky podiel žalobcu na pozemkoch zahŕňaných do poľovného revíru predstavuje necelé jedno percento a ani prípadné dohody medzi žalobcom a účastníkmi 1/ a 2/, či inými účastníkmi správneho konania nemajú vplyv na postavenie žalobcu ako účastníka konania, s ktorým žalovaný správny orgán a ani správny orgán prvého stupňa nekonali.

V prejednávanej veci je dotknutým hmotným právom žalobcu jeho vlastnícke právo k pozemkov. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu (čl. 20 ods. 1 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky), a to bez ohľadu na veľkosť spoluvlastníckeho podielu.

V konečnom dôsledku nespornou ostala v konaní skutočnosť, že žalovaný správny orgán nekonal so žalobcom, hoci tento mal byť zahrnutý do okruhu účastníkov konania ako vlastník pozemkov, ktoré sa mali stať súčasťou poľovného revíru. Táto skutočnosť napokon vyplýva aj z listov vlastníctva vedených pre katastrálne územie N. (obec N., okres R.) č. X., ako i pre katastrálne územia H. (obec H., okres R.) č. X.. Na túto skutočnosť upozornil

žalobca žiadosťou o vyhotovenie a poskytnutie kópie spisu datovanou 29. novembra 2009, t. j. po tom, ako bolo preskúmané rozhodnutie žalovaného vydané.

Najvyšší súd preskúmaval tiež dôvodnosť námietky účastníkov 1/ a 2/, že žalobca vedel, že žalovaný správny orgán koná o uznaní poľovného revíru DG, a bol aj s jednotlivými rozhodnutiami ako člen štatutárneho orgánu pozemkového spoločenstva - účastníka tohto správneho konania oboznámený s jednotlivými procesnými úkonmi a, samozrejme, rozhodnutiami vo veci.

Správny poriadok a osobitné predpisy upravujúce správne konanie, ale tiež Ústava Slovenskej republiky chránia práva a právom chránené záujmy účastníkov konania. Účastník konania však nesmie tieto svoje práva a právom chránené záujmy realizovať na úkor ďalších účastníkov spôsobom odporujúcim zákonom a dobrým mravom. Ak by sa teda v konaní preukázalo, že žalobca skutočne bol o priebehu konania, v ktorom bolo preskúmané rozhodnutie vydané, riadne informovaný a bezdôvodne sa včas do tohto konania ako jeho účastník neprihlásil, neuplatnil svoje práva účastníka konania v rozsahu garantovanom právnym poriadkom Slovenskej republiky, bolo by namieste prihliadnuť na vznesenú námietku účastníkov 1/ a 2/.

Pokiaľ opomenutý účastník správneho konania namieta pochybenie správneho orgánu v tomto smere až po skončení správneho konania, t. j. po vydaní rozhodnutia, ktoré je ostatnými účastníkmi ako aj správnym orgánom považované za konečné, treba vyriešiť viaceré otázky. Základnou je, či táto osoba skutočne je účastníkom predmetného správneho konania, a následne, či a kedy táto osoba získala dostatočný a vierohodný poznatok o obsahu rozhodnutia, resp. rozhodnutí, vydaného v konaní. Pokiaľ osoba je účastníkom konania, s ktorým správny orgán ako s účastníkom nekonal, táto situácia osebe nemusí ešte mať vplyv na zákonnosť konania, pretože nevyhnutne nezakladá stav porušenia procesných práv tejto osoby – účastníka konania.

Pri splnení predpokladov zaisťujúcich faktickú ochranu účastníckych práv nedochádza totiž k prelomeniu právnej moci správneho rozhodnutia len v dôsledku toho, že pri jeho vydaní a doručovaní bol opomenutý účastník konania. Po prvé, je nevyhnutné s istotou zistiť, že opomenutý účastník sa s dostatočnou istotou a včas oboznámil s obsahom vydaného rozhodnutia (vedel identifikovať rozsah a spôsob, v akom sú jeho práva a právom chránené záujmy rozhodnutím dotknuté) a že sa teda mohol účinne brániť použitím opravných prostriedkov v rámci správneho konania. Druhou podmienkou je časový moment, spočívajúci v tom, že opomenutý účastník sa s rozhodnutím v naznačenom rozsahu oboznámil ešte v čase, kedy ostatní účastníci nemohli vychádzať z toho, že rozhodnutie je právoplatné, resp. vykonateľné (ak vykonateľnosť predchádza právoplatnosti). Pri splnení týchto predpokladov, ktoré je však nutné skutočne prísne zistiť a posúdiť, možno nedostatok úradného nekonania s účastníkom vyhodnotiť ako zhojiteľnú procesnú vadu, ktorá neprekáža tomu, aby rozhodnutie zostalo právoplatné.

Tento prístup poskytuje určitú ochranu účastníkom, ktorí nadobudli práva podľa právoplatného rozhodnutia. Zásada rovnosti účastníkov správneho konania však nemôže byť narušená ani v ich prospech a vyššie uvedenú výnimku neslobodno nadužívať. Môže byť použitá len vtedy, ak možno spravodlivo a úplne bezpečne mať za to, že opomenutý účastník mal dostatočnú a účinnú šancu sa brániť proti správne rozhodnutiu (prípadne už proti prvostupňovému správne rozhodnutiu), respektíve sa zapojiť do konania pred správnym orgánom, ktorým sa určitým spôsobom, v určitom rozsahu zasiahlo do jeho práv alebo právom chránených záujmov.

Z obsahu súdneho spisu (č. l. 85) však vyplýva, že žalobca je od 4. júla 2006 členom výboru Pozemkového spoločenstva N., ktoré v konaní o uznaní poľovného revíru DG vystupovalo ako riadny účastník konania. Ako je ďalej možné zistiť zo zápisnice z pojednávania pred prvostupňovým súdom konaného 14. apríla 2010, žalobca k tejto skutočnosti uviedol, že konanie o uznaní poľovného revíru DG trvá od roku 2003, on sa členom Pozemkového spoločenstva N. stal v roku 2007, pričom s ním v tejto súvislosti vôbec konané nebolo, nedostal žiadne rozhodnutie. Na základe toho, že zistil, kto je účastníkom

predmetného správneho konania, získal od týchto účastníkov k nahliadnutiu aj preskúmané rozhodnutie žalovaného, ktoré následne napadol žalobou na súd.

Hoci je vznesená pochybnosť o nevedomosti žalobcu o tom, že žalovaný správny orgán koná o uznaní poľovného revíru DGa že toto konanie sa dotýka jeho práv ako vlastníka pozemkov, ktoré majú byť do poľovného revíru zahrnuté, ani zo správneho konania a ani z konania pred krajským súdom nie je možné jednoznačne uzavrieť, že boli naplnené obe vyššie uvedené podmienky na to, aby najvyšší súd mohol s istotou konštatovať, že síce žalovaný pochybil, keď so žalobcom ako s účastníkom konania nekonal, no tomuto nevznikla ujma na právach, pretože fakticky o konaní a rozhodnutiach v ňom vydaných vedel a svoje práva si riadne a včas neuplatnil tak, aby jeho neskoršou procesnou aktivitou neutrpeli práva a právom chránené záujmy ďalších účastníkov v konaní. Len na základe skutočnosti, že žalobca je členom výboru Pozemkového spoločenstva N., ktoré bolo účastníkom správneho konania a s ktorým bolo riadne konané, nemožno s istotou vyvodiť, že žalobca sa s dostatočnou istotou a včas oboznámil s obsahom konania a rozhodnutiami v ňom vydanými tak, aby vedel posúdiť, že by mal byť účastníkom tohto konania, a toto včas, ešte pred vydaním konečného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, namietat.

Správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný správny orgán teda pochybili, keď so žalobcom nekonali, nedoručovali mu písomnosti a rozhodnutia vo veci. Vzhľadom na to, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca napriek tomu, že s ním správne orgány nekonali, mal prístup k informáciám o konaní natoľko, že mohol a mal vedieť, že je účastníkom tohto konania a na toto svoje postavenie správny orgán mohol upovedomiť, je namieste vysloviť, že toto pochybenie správnych orgánov predstavuje takú vadu správneho konania, že rozhodnutie v ňom vydané nemožno považovať za zákonné.

Účastníci 1/ a 2/ ďalej vytýkali krajskému súdu nesprávny postup, keď vo veci konal a rozhodol bez toho, že by bola dodržaná požiadavka § 250b ods. 2 OSP. Citované zákonné ustanovenie rieši situáciu, kedy žalobu proti rozhodnutiu správneho orgánu podáva subjekt, ktorý tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako

s účastníkom konania malo konať. Súd by v takomto prípade mal preskúmať tvrdenie žalobcu. Pokiaľ dospeje k záveru, že je dôvodné, uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Možnosť preskúmania správneho rozhodnutia je v tomto prípade podmienená lehotou troch rokov od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené.

V prejednávanej veci bola trojročná lehota podľa § 250b ods. 2 veta posledná OSP zachovaná, keďže preskúmané rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. decembra 2009 a žaloba žalobcu napadla na krajskom súde 11. januára 2010.

Účelom § 250b ods. 2 OSP je umožniť osobe, ktorá bola nezákonne vylúčená zo správneho konania, realizovať svoje ústavné právo na ochranu pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Zákonnodarca tu v podstate dáva súdu prvého stupňa možnosť záväzne rozhodnúť o tom, či žalobca je, alebo nie je účastníkom správneho konania bez toho, aby bol súd povinný ďalej rozhodovať vo veci samej. Pokiaľ súd, na ktorý takáto žaloba napadla, zistí, že došlo k namietanému pochybeniu zo strany správneho orgánu, jeho rozhodnutie fakticky prelomuje (domnelú) právoplatnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Postup krajského súdu v prejednávanej veci nezakladá takú vadu konania, pre ktorú by jeho rozsudok nemohol obstať ako zákonný a správny.

S ohľadom na uvedené sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom vysloveným v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu, pričom v jeho konaní nezistil také vady, ktoré by mali mať za následok jeho zrušenie. Preto rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, žalobcovi náhradu týchto trov nepriznal, nakoľko si ju v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil (§ 151 ods. 2 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. mája 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová